

Bola pravda, že mladík už vyčerpал všetky cesty a všetky spôsoby v snahe opraviť svoje zlyhania, no skočiť z Mosta kráľa Filipa nemal nikdy v pláne. Až keď pomedzi železničné podvaly zbadal rieku mohutne víriacu v hĺbke, kam sa tak ľahko dalo sklúznuť, niečo sa v ňom prebudilo a odumrelo zároveň. Bude sa hovoriť, že sa utopil – tak ako ten druhák z Hebronu, ktorého minulý rok v lete vylovili z vody a ktorý sa opil na domácom večierku a po polnoci sa pospevujúc si túlal po vonku, až ho ráno vyplavilo na breh úplne oblečeného, iba topánky mu chýbali. Nie je predsa hanba poddať sa niečomu takému prirodzenému, ako je zemská príťažlivosť, pomyslel si mladík. Keď človek neskočí, ale rieka ho sama, čistého a nevinného, pomaly odtiahne do mora. Ak už nič iné, jeho matke to ublíži najmenej.

No len čo prehodil nohu a zdvihol sa nad zábradlie, zbadal pod sebou druhú plošinu, ktorá tak veľmi vyčnievala, že skok dolu nebol možný. Zmeravel, zadíval sa ponad rozvlnené údolie ponorené do šera a zbadal bod, kde rieka odbočovala do okresu Chester,

v ktorom sú také malé mestá, že keď si, prechádzajúc tadiaľ autom, v jednom zapálite cigaretu, nestihnete ani vyfúknuť prvý ťuk a už ste v druhom. Mladík sa nadýchol, počkal, kým sa vydýchnutý vzduch v opare zdvihol nad jeho hlavou, a potom zišiel na nižšiu plošinu. Palcami si zhodil ruksak, ten tlmene šplechol do vody a zmizol. Chytil sa ocelových káblov a po centimetroch sa posúval bližšie k stredu mosta, odkiaľ mal byť pád z najväčšej výšky. Pomedzi kovové trámy bolo vidieť rozvírený prúd rieky.

Prešiel niekoľko metrov, potom zastal. Z výletu do prírody na strednej škole vedel, že most je vysoký vyše tridsať metrov. Kedysi to bola najvýznamnejšia stavba mesta, ktorá mu mala priniesť peniaze a osobné vlaky rovno na hlavnú ulicu. Lenže vlaky tu nikdy nezastavovali, len preleteli cez mesto do Bostonu, Providence, Buffala, Portlandu či dokonca Montrealu. V súčasnosti tadiaľ chodili iba nákladné vlaky, väčšinou naložené zväzkami dreva alebo sudmi s obilím z Ontária. Most bol natretý krikľavou žltou farbou ako symbol počiatočného prehnaneho optimizmu. Farba však už bola preč, zostala len na skrutkách zaborených hlboko do dreva, ktoré odolali vplyvom počasia.

Nad rozbahnenými valmi lemujúcimi breh sa rozsvietili pouličné lampy, ktoré na vode vytvárali žiarivé pruhy pripomínajúce ťahy štetcom, ako keď sa slnečné lúče v letnom ráne dotýkajú mokrého chodníka – svetlo, aké nikde inde nevidíte. „Prepáč,“ zašepkal do neznáma ponad tok rieky, cítiac, ako sa mu káble šmýkajú v dlaniach. Dážď, ktorý neúnavne pršal už tri dni, mu premočil vlasy a studený stekal po krku. Jedna dievčina z New Hope spomínala, hoci sa jej na to nepýtal, že úplne stačí, ak sa po ponorení pod hladinu nasmerujete priamo ku dnu rieky. Pereje vás stiahnu

dopredu a už len zatvoríte oči a čakáte, kým ľadová voda oteplie, usadí sa vám v pľúcach, potom vám epifýza zaplaví mozog dime-tyltryptamínom a následne sa budete vznášať na jasnej bezveternej oblohe, vyslobodení z klietky ľudského tela.

Zabudla však dodať, že keď sa dostanete na hranicu, narazíte na ďalšiu – vo vašom vnútri. Takú, ktorá je prekonateľná aj neprekonateľná zároveň. Takú, ktorá oddeľuje chlapcov od mužov, ako sa hovorí. Sťažka preglgol a pozrel si na nohu balansujúcu na tráme. A vtedy pod sebou uvidel plávať mŕtvolu s roztriahnutými končatinami, sivastú pod hladinou rieky. Tvár so zavretými očami bola obrátená dohora a šaty sa vlnili okolo útlej postavy. Mladík zhíkol, obidvoma rukami si vytrel dážd'z očí a žmurkajúc zaostril. Telo tam však stále bolo, dokonca ho videl jasnejšie. Ukryl si tvár do rukáva a pritisol sa ku káblu, keď vtom odniekiaľ z druhej strany rieky zaznel čísi hlas. Najprv si myslel, že vyšiel z jeho hlavy, no vzápätí ho začul znovu: „Vráť sa! Už aj poď naspäť! Ježišmáriajosef, nie, dnes už nie!“

Mladík skúmal strmé brehy, až napokon na jednom zazrel dvojpodlažný drevený dom nakláňajúci sa k vode. K nemu bolo pripojené únikové schodisko z tepaného železa, pod ktorým sa akási žena mocovala so šnúrou na bielizeň a mávala rukami. Znovu sa pozrel na rieku a uvedomil si, že to, čo videl, nebola mŕtvola, ale posteľná plachta krútiaca sa vo víre. Na nábreží stálo viacero železničných budov, ktoré si predtým nevšimol, každá zrejme prázdna až na dom, pred ktorým stála žena. Nápor vetra jej z rúk vytrhol ďalšiu plachtu a odniesol ju o kus ďalej, kde sa omotala o neďaleký javor.

„Pozor na bielizeň!“ inštinktívne zakričal mladík, no razom to oľutoval. Ustúpil dozadu do tieňa trámy, aby ho nebolo vidieť, ale už bolo neskoro.

Žena zastala, natiahla krk a zaostrila na mostné nápravy. Okuliare, od ktorých sa odrážalo svetlo pouličnej lampy, sa jej zaligotali na tvári. Podľa bielych vlasov dlhých po plecía a prihrbeného držania tela sa dalo usúdiť, že je už dosť stará.

„Kto je tam?“ zakričala cez šum dažďa a rukou si zaclonila oči. Mladík sa pritisol o vzpery, až sa mu oceľová skrutka zaborila medzi lopatky, a mlčal.

„Panebože!“ zhíkla žena a vytreštila oči. „Čo to tam robíte? Šibe vám alebo čo? Otče na nebesiach, pomôž nám! Chodte odtiaľ preč!“

Roztrasený sa ukázal v lúči svetla, väčšmi rozrušený tým, že ho cudzí človek zastavil na pokraji života, ako vlastným rozhodnutím ukončiť ho. „Nie je to tak, ako si myslíte,“ zakričal. „Len som... len som sa díval do vody.“ Zhodil si kapucňu a ako zločinec prichytený pri čine jej ukázal svoju chudú tvár, bledú ako stena a olemovanú dorovna zastrihnutými vlasmi, s pohľadom zjemneným dievčenskou, hoci zbytočnou nežnosťou. Cítil sa úboho, že ho pristihli v tejto situácii. Celkom živo si to vedel predstaviť. Čo za idiota sa najprv vytrepe pod most a potom musí presviedčať neznámu starkú, že to bolo iba zo žartu?

„Nebud' hlúpy.“ Žena sa poobzerala okolo seba a prostredníkom si posunula okuliare na nose. „Nemôžeš predsa zomrieť rovno pred mojim domom! Nepotrebujem tu ďalších duchov.“ Prežehkala sa, pridržala zábradlia schodiska a vychrlila záplavu slov v cudzom jazyku. Bielizeň jej už všetka odletela, zostal len modrý uterák, čo sa jej trepotal pri tvári.

„Dobre, dobre! Počujte,“ odvetil a zdvihol ruku, akoby boli od seba len niekoľko krokov a nie cez polovicu rieky. „Neurobím